

Det er foråret, der skal spredes ud til at blive en ren sommer for Europa. Det bliver det ikke, hvis vi krøller det sammen i en traktat, der bliver som en spændetrøje. Så vil det gå den modsatte vej. Så vil vi se, at Europa, Vesteuropa, det europæiske samarbejde i stedet for vil bryde sammen, og så vil vi komme ud i noget, som ingen af os rigtig kan overskue.

Ligesådan når man begynder at tale om, at man inden for søjle 1 eller det indre marked vil begynde at tillade, at der skal laves et forstærket samarbejde mellem nogle lande, og så kan andre bare holde sig sådan lidt udenfor. Venner, hvis vi skal være ærlige om det her projekt om samarbejde nationerne imellem, så er vi nødt til at gå frem i det tempo, som alle kan være med i, og det vil sige, når der er enighed, så kan vi tage det. Hvis der er et eller to lande, som siger, den går ikke, vi kan ikke få vores egne befolkninger med så langt, så må vi også holde os udenfor.

Derfor vil Fremskridtspartiet prøve at blive ved med at sige til regeringen: Ja til EU, ja til det indre marked, ja til et samarbejde de europæiske nationer imellem, men nej til den politiske union, som blev sat i vandet allerede ved Maastricht-Traktaten, og som skal rulles langsomt tilbage.

Keld Albrechtsen (EL):

Hr. Ove Fich hævder ofte og gerne, at regeringskonferencen handler om at bane vej for EU's udvidelse med en række nye lande.

Kendsgerningen er jo, at snart sagt det eneste, der ikke drøftes på regeringskonferencen, er udvidelsen. Hvis man virkelig havde viljen til en udvidelse, ville man tage fat på at få fremrykket de diskussioner, der er afgørende netop for udvidelsen, nemlig f.eks. afviklingen af landbrugsstøtteordningerne, som vi kender dem i dag, strukturfondene og de andre ting, som står i vejen for, at udvidelsen kan lade sig gøre. Så ville man tage fat på at tilvejebringe en økonomi i EU, der gjorde det muligt at betale de mange penge, som udvidelsen vil koste.

Men under debatten i går her i Folketings-salen så vi, at Socialdemokratiet ikke er indstillet på at medvirke til en afvikling af landbrugsordningerne. Tværtimod, det problem skubber man ud i fremtiden. Vi ved, at man først i 1999 overhovedet begynder at diskutere, hvordan man skal finansiere udvidelsen. Så hvis det virkelig er rigtigt, at det her handler om udvidelsen, er det unægtelig nogle andre dagsordenspunkter, som ville være oppe på regeringskonferencen.

Kendsgerningen er også, at dagsordenen ikke handler om udvidelsen. Dagsordenen er simpel og enkel. Den handler om, at flertallet og de fleste af de store lande og EU-Kommissionen over en bred linje ønsker at udvide Unionens magt og tilrane sig yderligere beføjelser på de nationale parlamenters bekostning. Det er regeringskonferencens egentlige dagsorden.

Hvis den danske regering havde villet modbevise min påstand, måtte den i går have støttet vores forslag om en afvikling af landbrugsordningerne. Så ville man måske med nogen troværdighed have kunnet gå ud og sige, at det her handler om at bane vej for udvidelsen. Men det viste sig i går, at viljen ikke var til stede, medmindre man har tænkt sig at gå ud og finansiere udvidelsen gennem skatteforhøjelser her i Danmark. Det er jo muligt, at det er Socialdemokratiets tanke. Det er nok ikke en tanke, man reklamerer med, men det er muligt, at det i virkeligheden er det, der ligger bag: at udvidelsen skal betales af skatteyderne. Men hvis det er tilfældet, burde man dog sige det.

Regeringen er også på et, synes jeg, meget tyndt og spinkelt grundlag fremkommet med en påstand om, at det går fremad med de danske mærkesager på regeringskonferencen. Men når man læser regeringens eget notat, erkendes det deri, at der kun er tilslutning til at skrive en miljøforpligtelse ind i Traktatens målsætningsbestemmelse, altså i den mere luftige del af Traktaten, mens der er stærk modstand mod at styrke miljøgarantien.

Vi ved, at der er en indædt modvilje hos magtfulde lande imod at sikre en regulær, funktionsduelig miljøgaranti. Tilsvarende med beskæftigelsen, som EU i øvrigt efter min mening intet har med at gøre. Her har den danske regering brugt masser af kræfter på at få ordet beskæftigelse nævnt i Traktaten, og det er sandelig også lykkedes. Der er kommet til at stå ordet beskæftigelse. Men der kommer ikke én eneste ekstra arbejdsplads af den grund.

Derfor er den danske regeringsforhandlingslinje præget af varm luft og tomme ord, som ikke får konsekvenser for nogen menneskers hverdag, og som slet ikke fører til, at vi bliver i stand til at beskytte vores miljø her i Danmark, når der kommer øldåser og pesticider, og hvad der ellers kommer til at vælte ind over os i den kommende tid.

Man må alt i alt sige, at den danske regeringsforhandlingslinje fra først til sidst har været forfejlet, og desværre kan man ikke sige, at rege-